

Verslag politiek bestuurlijke avond 'hervorming muziekonderwijs' 4-12-2012

Aanwezig:

B. Hoejenbos, W. van Beek, A. de Haan, A. Kloosterboer, A. Groen, B. Fintelman, J. Visser, A. Duijs, K. Zwart, E. de Rijcke, J. van Dongen, D. Boonstra, T. Wiersma, M. Reijven, E. van As, E. de Jong, J. Gunnik, F. Westerkamp, E. van Tatenhove, G. Lebbink, H. Beumer, J. Groet

1. Inleiding door wethouder F. Westerkamp

- Westerkamp opent de bijeenkomst met een korte toelichting op het bestuurlijke proces van het project tot nu toe.
- Vanuit de zaal wordt gesteld dat e.e.a. allemaal erg lang heeft geduurd. Westerkamp beaamt dit, echter het is zaak om nu de blik vooruit te zetten en voortvarend aan de gang te gaan zodat uiteindelijk dit voorjaar (maart) een definitief voorstel kan worden opgesteld. Ter bespreking ligt voor een 'open' document waarin op basis van de cultuurnota een aantal voorwaarden en scenario's is benoemd. De nadruk ligt op het 'open' karakter, er ligt nog niets vast. Het is de bedoeling om eind maart met een voorstel vanuit het college te komen, zodat dit medio april/mei kan worden vastgesteld. Hierna kan met de uitvoering worden gestart. Dit wordt enigszins bemoeilijkt door het feit dat er nog sprake is van een verbinding met Cool zolang de subsidie wordt afgebouwd.
- Op de vraag wanneer er dan sprake is van een startnotitie wordt gesteld dat die fase met voorliggend document eigenlijk is gepasseerd. In januari gaan belanghebbenden om tafel met een werkdocument. In maart volgt dan een definitief voorstel op basis van de drie exercities. Van As verzoekt Westerkamp om het dan ook geen startnotitie meer te noemen want dat wekt bij aanwezigen hele andere verwachtingen. Westerkamp beaamt dit en geeft aan dat in maart er een kant en klaar voorstel moet liggen. Het idee is om in te steken op het schooljaar 2013-2014, echter het kan best zo zijn dat ter zake een ander voorstel volgt uit de gesprekken van vanavond.
- Boonstra is verbaasd over de mail aan de heer De Graaf, fractievoorzitter van de VVD. En vraagt zich af hoe anderen hierin staan. In betreffende mail wordt anders gesuggereerd dan in voorliggend werkdocument. Westerkamp stelt dat wat in die mail staat het voorstel van burgerraadslid Van Dongen betreft. Dit is samen met de andere scenario's vanavond hier neergelegd. Er zit geen stempel op, doch het is onderdeel van het proces dat vanavond wordt gelopen. Van As geeft aan geen behoefte te hebben er hier op in te gaan.
Op de vraag van Boonstra of er onder aanwezigen mensen zijn die het gevoel hebben er voor spek en bonen bij te zitten wordt ontkennend geantwoord.
Van Beek stelt dat hij nooit ergens voor joker bij zit en dat de mail geen invloed heeft op het proces hedenavond.
- Reijven spreekt zijn verbazing uit over het feit dat bij de entree een ander document ligt dan dat waarop hij zich heeft voorbereid. Westerkamp meldt dat dit slechts een verkorte versie betreft van het oorspronkelijke document.

2. Inleiding projectleider E. Van Tatenhove

- Van Tatenhove geeft aan blij te zijn met de opbrengst van de expertmeetings. Hij hoopt ook nu op een mooie avond met de belanghebbenden zodat men de tools in handen krijgt om toe te kunnen werken naar een definitief voorstel m.b.t. een nieuwe vorm van muziekonderwijs.
- Van As is van mening dat het werkdocument erg gericht is op verenigingen. Zij wil graag weten hoe de individuele leerling erbij betrokken kan worden. Van Tatenhove vindt dit een waardevolle suggestie en geeft aan deze mee te zullen nemen.
- Van Dongen informeert waarom voor deze volgorde is gekozen. Van Tatenhove geeft aan dat men juist wil zien hoe de raad er tegenaan kijkt. Van Dongen vindt het jammer dat niet eerst met belanghebbenden is gesproken, die mening ontbreekt nu.
- Kloosterboer mist Langedijk in het verhaal. E.e.a. is in haar visie erg gericht op Cool. Westerkamp stelt dat men zich nergens op behoeft vast te pinnen, iedereen die voorstellen ter zake heeft ingediend wordt in dit verhaal meegenomen.
- Boonstra vindt het lastig, in zijn optiek lopen de 'Hoe-' en de 'Wat' vraag erg door elkaar. Klopt zijn aanname dat het vanavond vooral gaat over de 'Wat' vraag? Dit wordt bevestigd.

3. Inleiding door mw. G. Lebbink

- Lebbink introduceert zichzelf in het kort. Zij heeft o.a. veel fusies van muziekscholen gerealiseerd en gaandeweg geleerd hoe men integraal kan kijken naar zaken. Die insteek wil zij vanavond meenemen. Ze geeft aan dat deze invalshoek niet bij de voorliggende notitie is gebruikt. Zij is als consultant tevens betrokken geweest bij de Cultuurnota.
Zij vervolgt haar verhaal met de vaststelling dat Langedijk de muziekeducatie wil gaan hervormen. Op dit moment is daar Cool, met wie wordt afgebouwd qua subsidieverstrekking. Het afbouwpercentage van 20% per jaar acht zij een nette optie als zij dit vergelijkt met vergelijkbare situaties in het land (op dit moment zijn er 27 muziekscholen in het land die met faillissement worden bedreigd).
Er zijn twee kanten aan het verhaal. Als de gemeente vaak heeft aangegeven dat men iets anders wil zonder dat daar input op kwam, komt er een moment dat men knopen moet gaan doorhakken. Primaire vraag is: hoe kan men ervoor zorgen dat de muziek levend blijft in Langedijk?
Tijdens de voorbereidende bijeenkomst voor de Cultuurnota werd geconcludeerd dat wat niet zichtbaar is, er niet is. Die eyeopener was schokkend voor de aanwezige partijen. Er zijn dan ook veel contacten gelegd tussen verenigingen, instellingen enzovoorts. Samenhang is belangrijk.

Het belangrijkste voor vanavond zijn de vijf scenario's die zijn benoemd. Het is zaak daarbij voor ogen te houden dat het stellen van kaders m.b.t. hetgeen als belangrijk wordt gezien, zal maken dat men sneller vooruit komt.

Aansluitend gaat Lebbink in op de vijf scenario's die voorliggen:

a. Muziekonderwijs via vereniging met muziekdocenten

Dit was 20 jaar geleden ook al moeilijk. De duurzaamheid van een vereniging blijkt gering te zijn. Met een collectief kan men vaak gemakkelijk individuele lessen verzorgen. Lessen qua samenspel (orkest) zijn ingewikkelder vanuit een collectief. Voordeel van een collectief is de toegankelijkheid, mits e.e.a. betaalbaar is.

Zichtbaarheid wordt bereikt door realisatie van optredens waarbij het van belang is nieuwe leerlingen te werven. Op de vraag of men dergelijke collectieven kent wordt Schagen genoemd. Zelf noemt Lebbink Haarlem waar een streng bewind wordt gevoerd. Als daar bijvoorbeeld een les uitvalt wordt de docent ingezet bij de schoonmaak van het gebouw aangezien men geen eigen schoonmaakdienst heeft.

b. Toekennen individuele bijdrage leerling muzikeducatie

Als voorbeeld noemt Lebbink Veenendaal. Hier worden alle inwoners gesubsidieerd. Leerlingen van buiten Veenendaal moeten meer betalen.

In Amsterdam heeft men het project 'Mocca': daar krijgt men als school geld dat in een voucherbank wordt gestopt. De gemeente doet daar ook geld bij. Als men als school een cultuurbeleid hanteert kan men daaruit putten (de voucherbank is alleen bestemd voor cultuur).

Een dergelijke constructie brengt veel administratie met zich mee behalve als men het digitaal maakt. Het zou een mooie mogelijkheid bieden als men het breed zou neerzetten in de Kop van Noord-Holland.

c. Oprichting nieuwe culturele organisatie

Deze zou dan bestaan uit een netwerk (onderwijs, particuliere circuit enz.) en is vaak ook virtueel. Als voorbeeld noemt Lebbink de nieuwe visie in Almere. Muziek is daar een onderdeel van.

d. Voortzetting muziekonderwijs Cool

Lebbink zegt dat is gekeken naar het plan van Cool, waar goede dingen in staan. Het lastige van een dergelijke organisatie is dat deze weinig flexibel is. Derhalve zou deze toekomstbestendig gemaakt moeten worden (lees flexibel), een kleine slagvaardige organisatie. Cool met de vaste medewerkers is dat niet.

e. Een aparte organisatie voor muziekonderwijs voor leden van muziekverenigingen (plan Van Dongen)

Vraag is hoe men dan omgaat met de individuele muzikleerling? Muziekscholen hebben geen goede verbinding met het particuliere circuit. Hoe weten wij in Langedijk wie les wil nemen in het particuliere circuit? Dat weet men niet, dus men moet afgaan op landelijke onderzoeken.

Wiersma acht het niet moeilijk om bijvoorbeeld te enquêteren via basisscholen om uit te vinden wie waar les hebben. Westerkamp acht dit een goede suggestie.

Binnenkort komt er een onderzoek op de basisscholen naar kinderopvang en dit kan worden meegenomen in betreffende enquête.

- Tenslotte meldt Lebbink dat les op afstand (digitaal) erg in opkomst is. Alleen daarom al zou men moeten insteken op een flexibele organisatie.
- Daarbij moet men zich de vraag stellen wie de doelgroep is. Is dat de leerling, is dat de muziekschool? Landelijk gezien is het grotendeels de individuele leerling. Wat gaat men bieden en ook voor wie gaat men dit bieden?
- Vanuit de zaal wordt aangegeven dat in het werkdocument wordt gesproken over muzikeducatie op basisscholen voor jonge kinderen. Hoe ziet men dit kijkend naar het vervolgtraject, dat wil zeggen de verdere bekwaming in een bepaald instrument. Lebbink geeft aan dat plezier de basis is om later het talent te ontwikkelen. Naarmate blijkt dat men meer talent heeft kan de gemeente bijv. zeggen dat ze meer gaat investeren. Voorbeeld: de Rotaryclub in Zoetermeer sponsort goede leerlingen. Het mes snijdt echter aan twee kanten: zo hebben zij tijdens eigen bijeenkomsten altijd de beschikking over 'levende muziek'.

Wiersma heeft er moeite mee dat voor talenten altijd meer is te halen.

Het plezier moet zwaarder wegen in haar visie.

Lebbink beaamt dat voor talenten vaak meer mogelijk is, dat is nu eenmaal zo, echter samenspel zorgt vaak voor het ultieme plezier in de muziek. Over alle scenario's valt wat te zeggen. Het is de kunst er tussenin te gaan zitten en om te buigen naar een flexibele situatie.

- Boonstra voegt daaraan toe dat men aan vroegtijdige muzikeducatie altijd een aantal mensen overhoudt voor verenigingen.

Voorzitter: Joyce Groet

Werkgroep: J. Visser, E.A. de Rijcke, E. de Jong, A. de Haan, K. Zwart, B. Fintelman

1^e ronde

Bespreking van de geformuleerde inhoudelijke voorwaarden voor hervorming muziekonderwijs, in combinatie met de uitkomsten van de expertmeetings, zoals beschreven in bijlage 1 en op blz. 7 van het werkdocument.

Doel: inzicht verkrijgen in de mening van de (burger)raadsleden over de inhoudelijke voorwaarden voor hervorming muziekonderwijs (= beantwoording van de 'wat'-vraag).

Noot: Om het gesprek richting te geven wordt gebruik gemaakt van stellingen.

Reacties omtrent de inhoudelijke voorwaarden / pagina 7 Hervorming muziekonderwijs in Langedijk

- Zwart kan zich vinden in het feit dat er gericht wordt op kinderen en jongeren, met uitloop voor mensen die muziek willen blijven maken maar daar geen geld voor hebben. Hierin moet ook de buitenschoolse opvang zo breed mogelijk worden betrokken. Het is jammer dat er op school nauwelijks aandacht en mogelijkheid is voor muziekonderwijs en sport. Dit is een taak voor de gemeente.
- De Jong: het is belangrijk te richten op het jonge kind in combinatie met school. Om het binnen school aan te bieden met een vakleerkracht is meer dan wenselijk. De drempel voor muziekonderwijs voor buitenschools wordt hiermee verkleind.
- Fintelman stelt dat als het gaat om de hoofdgroepen, het prima criteria zijn. Hij heeft daar nuance bij. Het is belangrijk dat jonge kinderen met verschillende vormen van cultuur te maken krijgen. Daarom vindt hij dat dit onderdeel in de opleiding tot basisschoolleerkracht een plek zou moeten hebben. Het zou niet alleen gekoppeld moeten worden aan een vakspecialisme maar ook aan het reguliere onderwijs. Dit haalt dan de borging weg en dit heeft een belangrijke waarde voor de identificatie van het kind. Fintelman pleit ervoor dat dit tenminste terugkomt in de opleiding van de PABO. De voorzitter stelt dat muziekeducatie dus echt ingebracht zou moeten worden als onderdeel van cultuureducatie binnen school. Fintelman geeft aan dat dit zeker belangrijke voorwaarden zijn en dat het een goede onderlegger is om als kind in de toekomst in de maatschappij te kunnen participeren. Het is heel mooi dat talenten zich verder gaan ontwikkelen maar de basis moet liggen op oriëntatie die iets te maken heeft met maatschappelijke normen en waarden. Muziek is een van de belangrijkste maatschappelijke kernwaarden, want als er een middel is waar we samenwerken is dat door middel van muziek.
- Zwart deelt de mening dat dit onderdeel weer in de opleiding van de PABO moet komen, maar zijn ervaring is dat je beter les kan krijgen van een kundig iemand dan door iemand die helemaal geen gevoel voor muziek heeft, en op andere vakken heel sterk is. Je moet enigszins talent hebben om het over te kunnen brengen.
- Visser sluit zich ook aan bij de mening van Fintelman maar vraagt zich af hoe dit financieel te realiseren valt.
De gemeente zal geen invloed hebben op de indeling van de opleidingen van de PABO. Ondanks dat het een goed idee is denkt ze dat we er niet vanuit moeten gaan.

Door het lezen van de stukken vraagt Visser zich wel af hoe hoog we dan de lat van kwaliteit leggen. Het is natuurlijk fijn als er vakleerkrachten zijn maar als hier geen geld voor is, is enthousiasme voor het sociale, de kennismaking, het samen delen, de samenwerking en het brede muziek belangrijk voor het jonge kind.

- Fintelman reageert hierop dat hij het met Zwart eens is, dat waar verder wordt gegaan in muziek het nodig is dat er vakdeskundigheid aan te pas komt.
- Visser sluit zich aan bij bovenstaande opmerkingen met de kanttekening dat te jong ook niet goed is. Misschien dat onderwijs dan in een andere vorm kan plaatsvinden.
- De Rijcke gaat ervoor jonge kinderen kennis te laten maken met muziek. Iedereen moet meedoen, ongeacht gevoel of geen gevoel voor muziek. Er is altijd plezier om met elkaar iets te doen. Mensen worden er vrolijk van. Zij is zeker voor klassikaal muziek maken omdat ze uit ervaring weet dat het heel leuk is om samen met elkaar iets te doen. Het is niet helemaal reëel om het bij de PABO onder te brengen, het zou op alle scholen een onderdeel moeten zijn.
- De Haan is ook voor jong beginnen met muziekonderwijs, des te jonger hoe meer invloed het heeft op latere leeftijd. Het schijnt positieve invloed te hebben op de ontwikkeling van het kind om van jongs af aan te maken te hebben met verschillende soorten van muziek.

De voorzitter vindt het goed om te horen dat men positief is over de gestelde voorwaarden voor wat betreft muziekeducatie. Er werd al gezinspeeld op hoe dat dan moet. Dit is een goede discussie voor de tweede ronde. Ze kan zich voorstellen dat men de muziek toegankelijk wil maken voor jonge kinderen. In dit verband vraagt zij of de groep bekend is met een mogelijk op te richten jeugd en cultuurfonds en of dit iets kan zijn voor minima om muziek zo toegankelijk mogelijk te maken. Het gaat hier dan met name om de buitenschoolse muziekactiviteiten. Of vindt men het de verantwoordelijkheid voor de ouders als kinderen buitenschools gebruik maken van muziek.

- De Rijcke geeft aan dat de ouders hierop wel attent gemaakt kunnen worden; het is nooit verkeerd als er een fonds is waar mensen op terug kunnen vallen.
- Fintelman vindt het in deze tijd de discussie waar de middelen voor moeten worden aangewend moeilijk. Liefst zouden we iedereen een stimulans willen geven, of het nu gaat om muziekeducatie of andere soorten van cultuureducatie. We zitten bijna in een tendens waar helemaal geen functie ondersteund kan worden, maar hij hoopt dat er nog middelen zijn om dit te realiseren. Samen leven vraagt ook iets om in te investeren. Dit doe je dan in de basisontwikkelingen, of het nou naar een fonds gaat of in een andere vorm. Het gaat om de 'hoe' vorm, als het maar breed toegankelijk is. De meer elitaire ondersteuning zou hij willen uitsluiten, en de wat bredere ondersteuning een kans willen geven.

De voorzitter wil weten welke ondersteuning de gemeente zou kunnen bieden. Moet dit sturend zijn of naar kwaliteit en resultaat of moet de gemeente faciliteren bij het aanbieden van brede muziekeducatie.

- De Haan geeft aan dat de gemeente wel kan faciliteren maar dat ouders in eerste instantie hier achter moeten staan. Je kunt kinderen van een jaar of 12 niet zomaar weer aan muzikles laten deelnemen.
- De Jong deelt deze mening niet en geeft aan dat het afhangt van hoe het op school gepresenteerd wordt. Het ene kind zal door muziek aangetrokken worden en het andere kind niet.

De gemeente moet een faciliterende rol hebben voor diegenen die het kunnen dragen maar ook voor de mensen die het niet kunnen dragen.

Maar dit betekent wel op het moment dat je constateert dat er minder draagkracht is om muziekeducatie een plek te geven, je bereid moet zijn om te kijken of er gemeentelijke middelen voor vrij gemaakt kunnen worden.

- Zwart geeft aan dat je van slechts weinigen kunt verwachten dat er hele dure instrumenten worden aangeschaft terwijl het in de groep noodzakelijk is. Dus moet je via een cultuurfonds de toegankelijkheid waarborgen. Dan is de tweede vraag: wat kan de ouder/kind dan zelf bijdragen. Er wordt gesteld dat de basis op school ligt, waar de faciliterende middelen en kansen geboden worden. Waar mogelijk zouden ouders mee kunnen helpen in de middelen. Zwart vindt dat muziek en cultuuronderwijs een onderdeel van het reguliere onderwijs zou moeten zijn en aldus in het cultuur beleid moet worden opgenomen.

De voorzitter concludeert uit het voorgaande dat aanvulling op gebrek aan kennis bij de bestaande docenten als gemeente moet worden gefaciliteerd. Hierop wordt geantwoord dat ook bij aanwezigheid van voldoende kennis de gemeente moet faciliteren omdat het hier gaat om een onderwijsdoelstelling. Hierop stelt de voorzitter dat als de gemeente het gaat faciliteren we er ook voor moeten zorgen dat het in de scholen geborgd wordt. Dit kan gekoppeld worden aan de kerndoelen. Er zijn doelen geformuleerd op verschillende leergebieden en cultuureducatie in z'n algemeenheid moet voldoen aan deze kerndoelen. Scholen zijn verplicht om aan deze doelen te voldoen.

- Zwart wil weten wat die kerndoelen zijn en wie deze formuleert. De voorzitter antwoordt dat het hier gaat om de zogeheten TULE kerndoelen. Deze worden niet door de gemeente opgesteld. Wel kan de gemeente aangeven te willen faciliteren om de kans te bieden om aan de kerndoelen te voldoen.
- Fintelman vraagt of het faciliteren dan vormgegeven wordt door de lokaal educatieve agenda. Dit is iets waar in de uitwerking over nagedacht moet worden. De LEA kan hier een rol in spelen.
- Visser wil weten hoe we het voor elkaar krijgen dat scholen deze doelen nastreven t.b.v. voldoende draagvlak. Dit onderwerp komt bij de 'hoe'-vraag aan de orde. Dit is belangrijk voor de docenten, leerlingen en alle instanties. Gesteld wordt wel dat waar het een kerndoel betreft, dit geen draagvlak is maar afgedwongen moet worden bij de scholen. Binnenkort wordt landelijk door de Inspectie een nulmeting uitgevoerd over het cultuuronderwijs.

De voorzitter vraagt of iedereen het ermee eens is dat scholen de kans moeten krijgen om de kerndoelen te behalen. Dat het dus niet alleen 'voor de leuk is' en goed voor de algemene ontwikkeling van de kinderen maar dat je het ook meetbaar maakt.

- Visser geeft aan dat het heel belangrijk is want dan kan je ook de opbrengsten van de diverse scholen zien. Als de gemeenteraad dit oplegt, faciliteert en financiert, is het fijn als de opbrengst ook redelijk is. Ook zal blijken dat scholen waar geen passie is voor cultuureducatie er op dit gebied weinig / geen opbrengst is, en scholen waar wel passie is er wel opbrengst zal zijn. Hiervan zijn de kinderen dan uiteindelijk de dupe. Je doet het dan niet voor de leraren maar voor de kinderen. Passie is geen voorwaarde.
- Zwart geeft aan dat muziek vrijwillig en leuk moet zijn. Zodra je het niet meetbaar maakt kom je in een heel grijs gebied. Hij weet het meetinstrument niet maar geeft wel aan dat het meetbaar moet zijn.
- Flintelman heeft de kerndoelen opgezocht en geeft aan dat deze veel handvatten bieden en dat er veel meetcriteria zijn.

Samenvatting

De groep is het eens met de voorwaarden die zijn gesteld op pagina 7.

De groep vindt het belangrijk dat jonge kinderen vroegtijdig gestimuleerd worden en kennis maken met muziek, dit in het kader van samen spelen en samen leren.

De gemeente moet hierbij faciliteren.

Aan het voorgaande moet aandacht worden besteed in de opleidingen van de PABO.

De kerndoelen gelden als criterium bij de meetbaarheid.

2^e ronde

Bespreking van de 5 geformuleerde uitvoeringsscenario's gemeten aan de inhoudelijke voorwaarden, in combinatie met de uitkomsten van de expertmeetings, zoals beschreven in de bijlagen 1 en 2 van het werkdocument.

Doel: inzicht krijgen in de mening van de (burger)raadsleden over de wijze waarop het toekomstige muziekonderwijs uitgevoerd moet worden, waarbij voldaan wordt aan de inhoudelijke voorwaarden (= beantwoording van de 'hoe'-vraag).

Vraag: welk scenario, danwel nieuw te bedenken scenario, sluit het beste aan op de voorwaarde gesteld op pagina 7

Reactie

- Zwart is van mening dat deze scenario's niet ingaan op wat besproken is tijdens de eerste gesprekrunde. Deze gaan allemaal net een stapje hoger op organisatievormen terwijl wij graag willen zien dat educatie al vroegtijdig aanwezig is.
- Fintelman: we hebben aan een soort basis gedacht, met name ook gekoppeld aan het primaire onderwijs, terwijl we hier meer naar organisatievormen aan het kijken zijn die georganiseerd zijn buiten het onderwijs. Hij zou graag een combinatie zien tussen het eerder gestelde en de huidige scenario's: in de basisvoorziening stimuleren en faciliteren en bij interesse/talent faciliteren in verdere mogelijkheden door gebruik te maken van eigen verenigingen in Langedijk. Verder vindt hij het interessant om de optie van 'vouchers' te onderzoeken als het gaat op het gebied van flexibiliteit (genoemd bij de inleiding door G. Lebbink). Wellicht is Langedijk hier wel te klein voor maar er zou wel onderzocht kunnen worden wat de mogelijkheden zijn. Als er een breed draagvlak is zou het ook uitgebreid moeten worden. Er is dan wel enige vorm van organisatie nodig om zelfhulpgroepen te voorkomen. Een vakleerkracht moet niet de fouten van een ander op moeten lossen.
- De Jong vond het vouchersysteem erg interessant klinken, maar heeft hier verder geen ervaring mee. Flexibiliteit bij Cool is zeker fijn. Ze is van mening dat wat je hebt je niet weg moet gooien.
- Zwart geeft aan dat de flexibiliteit meer bij Cool zou moeten liggen.
- Fintelman geeft aan dat Cool niet zo is geworden als dat het nu is, maar dat het komt door hetgeen Cool is opgelegd. Er zou dus opnieuw in gesprek gegaan moeten worden met Cool en kijken wat de mogelijkheden zijn; kijken wat de flexibiliteit is en daar onze voorwaarden aan verbinden.
- De Haan geeft ook aan dat het belangrijk is dat het betaalbaar moet blijven.
- Bons (tijdelijk aangeschoven in de discussie) geeft aan dat hij hier behoorlijk mee bezig is geweest, waarbij hij tegen veel zaken is aan gelopen. Wat je ziet is dat er meerdere ontwikkelingen zijn.

Binnen muziekonderwijs is de flexibiliteit door internet veel sterker geworden. Ook de duur van de lessen die je kunt afnemen zou flexibel kunnen zijn. Vraag is hoe lang een overheid bereid is mee te investeren in de ontwikkeling van kinderen.

De vraag is ook te zoeken naar een organisatievorm waarin je flexibel bent in het personeel dat je nodig hebt. De vraag: 'waar leg je de basis - waar ga je het prikkelen en maak je het los' wordt bij het basisonderwijs gelegd. Maar als het accent moet liggen op de instrumenten die op de muziekschool bespeeld kunnen worden, dan moet je het breder houden. De algemene vraag luidt: 'hoe lang willen we kinderen blijven ondersteunen hierin en hoe houden we het betaalbaar na het basisonderwijs'. Muziek in het basisonderwijs moet gewoon gegeven worden op school. Voor naschool zou eventueel gebruik gemaakt kunnen worden van leegstaande lokalen en van muziekleraren. En buitenschoolse muzikeducatie kan gevolgd worden op andere locaties, zoals De Binding of Cool waarvoor de ouders/kinderen een bijdrage betalen. Verder is de vraag tot welke leeftijd muzikeducatie onder de verantwoordelijkheid van de gemeente valt. Men is het erover eens dat muziek aangeboden moet worden op het basis- en voortgezet onderwijs. Buitenschools kan er nu tot 18 jaar terug gevallen worden op de gemeente. Daarna ligt de verantwoording bij de ouders of kinderen zelf. Voor de minderbedeelden zou eventueel gebruik gemaakt kunnen worden van fondsen. Het is van belang dat er dan een breder aanbod qua instrumenten komt op scholen, waardoor muziekscholen weer beter kunnen inspelen op de ontwikkeling van het kind.

Samenvatting

De organisatie ligt buiten het onderwijs bij de scenario's

Er wordt gevraagd om flexibiliteit

Onderzoek naar vouchers

Cool moet aansluiten op de verzochte flexibiliteit

Verslag gespreksronde 1

Voorzitter: H. Beumer

Werkgroep: W. van Beek, A. Groen, I. Visser, A. Duijs, J. van Dongen, M. Reijven, J.W. Gunnink

Doel van het gesprek is om de inbreng van alle aanwezigen op tafel te krijgen. In gespreksronde 1 buigt men zich over de WAT-vraag.

- Gunnink stelt zich op het standpunt dat de doelgroep primair de basisschoolleerlingen zouden moeten zijn. Het is zaak om in die groep awareness te creëren. Ieder kind moet de mogelijkheid hebben met muziek in aanraking te komen.
- Van Dongen informeert of muzikles niet al tot de basis van een basisschool behoort.
- Beumer stelt dat dit afhankelijk is van het specialisme van de onderwijzer. Daarbij zijn scholen net tankers, er is een lange adem nodig voor een koersverandering. Het kennismaken met muziek 'van buiten naar binnen' acht hij een goede insteek. Vraag hierbij is echter waar de verantwoordelijkheid van de gemeente ophoudt. Men kan het aan de ouders overlaten. Men kan ook als gemeente zeggen dat er geld voor muziek beschikbaar wordt gesteld aan basisschoolleerlingen. Het inspireren van de jongeren moet terugkomen, waarbij men zich moet afvragen of dit binnen- of buitenschools moet worden opgezet. Ook moet men als gemeente niet op de stoel van de scholen willen gaan zitten. Kernprobleem is echter dat men kinderen voor € 70 per jaar een heel jaar kan laten voetballen terwijl één jaar muziekeducatie rond de € 600 kost. Dat maakt dat ouders afhaken. Als men een of twee scholen kan vinden die als pilot willen fungeren zou dat mooi zijn. Het zou gekoppeld kunnen worden aan verenigingen die de pilots doen op de scholen.
- Beumer informeert wat men dan belangrijker vindt: kwaliteit of plezier? Men stelt dat bij de eerste kennismaking plezier van belang is. Het kwaliteitsverhaal is vanzelfsprekend.
- Hoe ver moet de gemeente gaan om het in het programma van de scholen opgenomen te krijgen? Doet men een maximale inspanning? Of biedt men het één keer aan en als men dan niet reageert gaat het over? Beumer geeft aan dat men over een lange adem dient te beschikken. Als een school zich hiermee profileert dwingt het andere scholen misschien ook om die kant op te denken. Het is zaak om met een goed aanbod te komen zodat men het de scholen gemakkelijk maakt om in te stappen. Een pilot kan eruit bestaan door bijvoorbeeld een vakleerkracht in te huren voor een x-aantal uren per week op één of twee scholen. Daarmee garandeer je de kwaliteit, kunnen de scholen zich zichtbaar maken, kan worden ingespeeld op een link naar muziekverenigingen, legt men de toegankelijkheid neer bij de scholen. Het inspireren van leerlingen hangt samen met de geboden kwaliteit; men moet er wel achter staan als leerkracht.
- Men zou ook een meersporenbeleid kunnen voeren door aan de ene kant een of twee scholen te faciliteren middels een pilot, tegelijkertijd aan de andere kant een pakket te ontwikkelen waarmee het voor scholen gemakkelijk wordt gemaakt in te stappen.
- Cool en de muziekverenigingen zijn ook opties. Er zou een netwerkorganisatie moeten komen. Verenigingen zouden nieuwe leden vanuit de basisschool kunnen genereren.
- Aanwezigen geven qua voorwaarden prioriteit en zetten daarbij inspireren op de eerste plaats, gevolgd door toegankelijkheid. Hierop volgt een korte brainstorm over de te bepalen insteek. De gemeente voelt verantwoordelijkheid om mensen met muziek in aanraking te brengen. Het idee is om hiermee te beginnen op de basisschool.

Echter hoe zorgt men voor een kwalitatief gelijk niveau voor minder geld. Hoe gaat de gemeente het geld besteden om de voorziening in stand te houden. Verenigingen blijven in stand als men het goed insteekt bij de basis.

De relatie met Cool wordt afgebouwd aangezien de grip op het proces binnen Cool ontbreekt. Dit zorgt voor te hoge kosten. Hoe nu verder? Men kan de leerlingen van Cool ook niet ineens zomaar afserven. Binnen Cool maakt men momenteel een slag door het docentenbestand aan te passen en met meer ZZP-ers te gaan werken.

Als er een netwerk zou zijn kan men de behoefte aan een bepaald instrument van daaruit realiseren. Qua inspiratie zou men kunnen zeggen dat men het aantal leerjaren per individuele leerling beperkt om het budget zo eerlijk mogelijk te kunnen verdelen.

Korte samenvatting gespreksronde 1:

In deze gespreksronde lag de nadruk op inspireren en toegankelijkheid. Het kwaliteitsverhaal wordt door aanwezigen als vanzelfsprekend beschouwd.

Verslag gespreksronde 2 onder voorzitterschap van H. Beumer

In gespreksronde 2 buigt men zich over de HOE-vraag.

- Beumer informeert allereerst of er scenario's bij zijn waar men niets voor voelt of waar men niet in gelooft. Hierop komt niet direct een duidelijk antwoord. Muziekonderwijs via een vereniging van muziekdocenten kan een goede opzet zijn als men daar de titel netwerkorganisatie op plakt. Nadeel is dat de nadruk vaak ligt op individueel onderwijs. Het groepsonderwijs komt in mindere mate aan de orde. Met invulling door ZZP-ers is men flexibel, dit is echter tegelijkertijd zowel kracht als zwakte. Daarbij moet men zich afvragen of de muziekvereniging de 'spin in het web' is, of de muziekambtenaar. Al brainstormend komt men tot een stichting die bestaat uit ZZP-ers en een vertegenwoordiger vanuit alle muziekverenigingen in een bestuur. Van daaruit kunnen projecten naar scholen worden ontwikkeld. Het nadeel is dat men met vrijwilligers bezig is (kwaliteitsverhaal). Hoe bouwt men kwaliteit als vanzelfsprekend in?
- Een netwerkorganisatie zou leveranciers kunnen betrekken (vakleerkrachten / ZZP-ers) t.b.v. basisscholen en verenigingen. Aansturing zou kunnen geschieden via een stichting waarin men ook verenigingen laat participeren. Die stichting zou 'spin in het web' moeten zijn van waaruit de ZZP-ers worden aangestuurd.
- Hoe ziet een organisatie er dan uit die scholen meekrijgt? Wie maakt men verantwoordelijk? De netwerkorganisatie zou dan bemiddelaar worden tussen vraag en aanbod.
- Hoe om te gaan met het inspireren van scholen en toegankelijkheid? Hoe ver wil men gaan qua individuele lessen? Van Dongen is er voorstander van om de educatie niet op jaren vast te leggen, maar in te steken op niveau.
- Cool heeft een aanbod gedaan door meer ZZP-ers in dienst te willen nemen. Men dient zich te realiseren dat Cool een heleboel leerlingen 'bedient'. Daar moet men ook iets voor bedenken.
- Hoe breed wil men het aanbieden? Men dient af te bakenen. Het is van belang op welke wijze men scholen en verenigingen betreft bij een netwerkorganisatie die professioneel moet zijn en moet worden ingestoken met mensen die men aantrekt op basis van vaardigheden en commitment.

- De interesse van ouders en kinderen is er. Totdat men hoort hoe duur muziekonderwijs is waarna men afhaakt. Als men 100 jongeren met AMV weet te triggeren, vallen er 90 af. Feit is dat er dan nog altijd 10 overblijven die een vervoltraject ingaan.
- Randvoorwaarde is echter dat de stekker uit Cool wordt getrokken. Een deel van het budget zal daarnaast moeten toekomen aan de huidige leerlingen. Hierop ontstaat opnieuw discussie over het feit dat er inmiddels eigenlijk al een kader had moeten liggen.

Korte samenvatting gespreksronde 2:

In deze gespreksronde kwam naar voren dat het zaak is 'het beste van de rest' te stoppen in een netwerkorganisatie of stichting. Deze organisatie voor basisscholen (pilots) en voor verenigingen. Aanbod geschiedt door ZZP-ers, of vakdocenten die werken binnen een muziekschool zoals Cool. Vraag is hoe de scholen en verenigingen te betrekken bij de stichting. Doel van de stichting is het beheer van een subsidiepot.

Discussies in groepen

Voorzitter: G. Lebbink

Werkgroep: T. Wiersma, E. van As, B. Hoejenbos, D. Boonstra, A. Kloosterboer

Boonstra merkt op dat m.b.t. Cool niet de subsidie wordt afgebouwd, maar dat de liquidatieovereenkomst is ingeroepen en dat de verplichting met 20% wordt afgebouwd. Het gaat hier om doelmatigheid van besteding van middelen. En er is om voorstellen voor alternatieven gevraagd. Later zijn er bezuinigingsmaatregelen getroffen en daarna is het bedrag verlaagd.

Lebbink merkt op dat er nagedacht moet worden over wat de gemeente eventueel wel wil afnemen van Cool. Kloosterboer geeft aan dat als er veel Langedijkers naar Artiance gaan, zij geen voorstander blijft van Cool. Boonstra merkt op dat de mogelijkheid bestaat dat Cool tijdens de afbouw het gevraagde niet meer kan leveren voor minder geld. Wiersma merkt op dat er steeds meer lessen in Heerhugowaard worden gegeven, en steeds minder op locatie.

Lebbink stelt een van de centrale vragen: "Voor wie is muziekonderwijs?".

Gaat het hier om kinderen, om jongeren, om volwassen maar bijvoorbeeld ook om verenigingen en onderwijs (als klant)? Aan wie wil de gemeente geld uitgeven voor muziekonderwijs? Wie wil de gemeente Langedijk bedienen?

Wiersma vindt basisscholen de uitgelezen plek om kinderen liefde voor muziek en muzikale vaardigheden bij te brengen, dit kan bijvoorbeeld in de vorm van projecten. Er is lange tijd sprake geweest van AMV-lessen (Algemene Muzikale Vorming). Dit vond naschools plaats en werd door de muziekschool georganiseerd. Gemiddeld deed zo'n tweederde van de klas aan deze lessen mee. Na een oriënterende periode konden kinderen kiezen voor een instrument. Boonstra merkt op dat deze vorm arbitrair is gebleken. Hoe jonger je kinderen in aanraking laat komen met muziek, hoe groter de kans dat ze met muziek bezig blijven. Boonstra stelt de vraag of muziekeducatie is opgenomen in de leerplicht. Hij is er voorstander van kinderen in aanraking te laten komen met muziek maar vraagt zich af welke rol de overheid hierin heeft. Waarom moet de gemeente zeggen dat muziekonderwijs belangrijk is? Als de Rijksoverheid dit niet regelt, waarom dan de gemeente wel? Wiersma merkt op dat muziekonderwijs bij de PABO maar twee keer een half uur op de het rooster staat.

Boonstra stelt de vraag welke rol de gemeente wil met betrekking tot het faciliteren en subsidiëren van muziekonderwijs. Lebbink stelt een tegenvraag: "Welke rol wil de gemeente pakken?". De gemeente Amsterdam, bijvoorbeeld, verplicht scholen drie uur per week muziekonderwijs te geven (basisonderwijs). Dan bepaalt men dus als gemeentelijke overheid dat men muziekonderwijs belangrijk vindt. Boonstra merkt op dat dezelfde waarde kan worden toegekend aan bijvoorbeeld beeldende kunst of ballet. Kloosterboer denkt dat ouders niet zitten te wachten op drie uur muziekonderwijs, die hebben liever dat die tijd aan bijvoorbeeld rekenen wordt besteed.

Boonstra merkt op moeite te hebben met de koppeling onderwijs en muziek. En het gevoel van bemoeizucht dat dit oproept. Wie zijn wij om scholen te verplichten drie uur muziekonderwijs te geven? Lebbink merkt op dat de gemeente stimuleringsmaatregelen zou kunnen treffen door geld te geven aan scholen die muziekonderwijs bieden. Onder schooltijd zouden alle disciplines aan bod moeten komen en als je naschools muziekonderwijs zou aanbieden, kun je daar de accenten aanbrengen.

Boonstra vraagt zich af welke verantwoordelijkheid de gemeente heeft. Cohesie en dorpsgerichtheid zijn belangrijk. Hoe stimuleren wij dit op het gebied van muzikeducatie? Kloosterboer wil graag terugkomen op de kernvraag. Het maakt niet uit of kinderen in de puberteit bezig zijn met muziek of met sport, als ze maar bezig zijn; dan hangen ze niet op straat. Van As merkt op dat ze dit meer vanuit het positieve zou willen benaderen.

Hoejenbos zegt dat als je mensen sociaal actief wil maken, je aan de onderkant moet beginnen. Boonstra stelt de vraag of de gemeente Langedijk bereid zou zijn twee ton te investeren in sport op scholen als sport uit het programma zou worden gehaald. Van As merkt op dat zij verbaasd is over de houding van Boonstra, aangezien Hart voor Langedijk eerder een voorstel heeft gedaan voor hervorming van muziekonderwijs. Waarom vraagt Boonstra zich nu af of er geld beschikbaar gesteld moet worden voor het individuele kind? Dit voelt niet goed, zegt Van As. Boonstra antwoordt dat Hart voor Langedijk destijds niet heeft willen vooruitlopen op de zaken en ook niet vooraf heeft willen invullen. Wel zag Hart voor Langedijk dat Cool steeds duurder werd, er zat een andere ambitie achter. En in het algemeen zag Hart voor Langedijk toekomst in een algemene hervorming van muziekonderwijs. Nog los van de vraag op welke manier dit vormgegeven zou worden. Boonstra zegt vooral moeite te hebben met de scenario's, die richten zich namelijk voornamelijk op het "hoe". Van As vindt dat de doelen al eerder zijn vastgesteld, deze staan niet meer ter discussie. Dat zijn nu onze uitgangspunten. Boonstra vraagt zich af waar de overheid zich verantwoordelijk voor voelt. Lebbink merkt op dat dit als een drietrapsraket kan worden gezien: de eerste is binnen onderwijs, daar wil je de basis leggen, de tweede is wat naschools gedaan kan worden om een brede groep te bereiken. En de derde trap richt zich op kinderen die willen doorleren, via het verenigingsleven.

Boonstra merkt op dat muziek hier weer aan onderwijs wordt gekoppeld. Lebbink antwoordt dat hiermee juist alle kinderen worden bereikt. Boonstra zegt dat onderwijs dus gezien kan worden als de distributievorm. Van As merkt op dat het niet per se veel geld hoeft te kosten, omdat je het integreert in onderwijs. Het is wel een vorm van cultuureducatie. Zie het als een brede vorm van cultuureducatie. Ook als je een bruisend verenigingsleven wilt dan begin je op basisschool. Lebbink merkt op dat als je de hervorming breed wilt uitzetten, je zo dicht mogelijk bij de school moet beginnen.

Lebbink stelt de volgende vraag: "Wil de gemeente Langedijk ook geld beschikbaar stellen voor muziekonderwijs aan volwassenen?". Hoejenbos zegt nee, in het algemeen niet.

Van As merkt op dat verenigingen ook subsidie krijgen, dus dit komt ook toe aan volwassenen. Van Tatenhove (tijdelijk aangeschoven bij deze discussie) merkt op dat er sprake is van jeugdledensubsidies, dus niet voor volwassenen. Van As geeft aan dat volwassenen een kostendekkende contributie betalen.

Boonstra vindt dat de verenigingen een rol kunnen hebben als het gaat om het bieden van muziekonderwijs. Wiersma sluit hierop aan door mee te delen dat er vanuit alle muziekscholen een musical is gemaakt voor de gezamenlijke muziekavond –van alle corpsen. Lebbink merkt op dat er een landelijk jeugdcultuurfonds is waarbinnen passen worden verstrekt voor getalenteerde kinderen die verder willen met muziek. Met behulp van deze pas kan het kind worden ondersteund.

Boonstra denkt dat als ouders een keuze moeten maken tussen bijvoorbeeld voetbal en muziek, ze sneller zullen kiezen voor voetbal (goedkoper, en het kind is veel weg). Boonstra zegt dit ook als kader te willen meegeven: keuzevrijheid en laagdrempeligheid.

Wiersma vraagt aan Lebbink of zij iets weet van een organisatie in Amsterdam-Zuid, een leerorkest. Lebbink kent dit orkest inderdaad, maar geeft aan dat dit ontzettend duur is.

Hoejenbos stelt nogmaals de vraag hoe de aanwezigen denken over het subsidiëren van muziekonderwijs voor volwassenen. Hoe denken we hierover en welke vorm zien we hierbij? Boonstra merkt op dat de muzikeducatie zou moeten leiden tot meer zichtbaarheid. De vereniging moet hierbij als cohesie worden gezien.

Lebbink stelt de vraag: "Wanneer is het iemands eigen verantwoordelijkheid en welke voorwaarden wil je als gemeente dan nog wel regelen?". Kloosterboer vindt dat de gemeente vooral faciliterend moet zijn. Hoejenbos vindt dat instrumenten beschikbaar moeten worden gesteld via verenigingen. De verenigingen moeten dan wel worden gesubsidieerd. Wiersma noemt als voorbeeld een kind dat graag wil drummen. Hoe komt dit kind dan aan een drumstel? Hoejenbos zegt dat een drumstel inderdaad niet meegenomen kan worden. Er staat er wel een bij de muziekvereniging die hij kent, maar die is niet te vervoeren. Kloosterboer denkt dat het ook veel ruimte kost om al die instrumenten op te slaan. Boonstra vindt dat het ook gaat om eigen verantwoordelijkheid. Samenhang en zichtbaarheid zijn belangrijk. Maar of een kind een instrument wil spelen, daar ziet hij als overheid geen verantwoordelijkheid in.

Wiersma zegt het een beetje scheef te vinden. De verenigingen worden gefaciliteerd met ruimtes en instrumentarium en de dochter van Wiersma heeft viool gespeeld en die moest ieder jaar een grotere en die hebben zij zelf moeten huren. Dan nog heeft zij niet de viool van dat orkest. Boonstra merkt op dat als zijn kind wil paardrijden hij toch ook geen paard koopt. Daarnaast is het aanbod in Langedijk wat beperkter dan in de stad. Daar is de kans groter dat je viool kunt spelen, net zo goed als dat je hier niet alle sporten kunt beoefenen. Kloosterboer merkt op dat in Alkmaar ook niet alle sporten worden aangeboden. Wiersma vraagt zich af wat de verenigingen nodig hebben om verantwoordelijkheid te nemen. Hoejenbos denkt dat dit organisatiekracht is. Boonstra denkt dat het geld is. Hij zegt het bij de verenigingen weg te zien lopen. De verenigingen zijn zich niet bewust van hun verantwoordelijkheid als het gaat om muzikeducatie. Dat is de oplossing van het probleem. De verenigingen zijn allemaal voor zichzelf bezig, en niet in staat om in gezamenlijkheid naar buiten te treden. Ook qua faciliteiten zouden ze meer samen moeten doen. Het is ook wel iets Langedijks. De andere verenigingen worden eerder als concurrent gezien dan als collega. Hoejenbos onderschrijft dit. Er wordt totaal niet samengewerkt. Oorzaken zijn te vinden in het verleden: rancune, cultuurverschillen, verschillen in aanpak, jaloezie. Hoejenbos denkt dat verenigingen wel getriggerd worden samen te werken, als daar financiële middelen tegenover staan.

Lebbink denkt dat het ook moeilijk is voor verenigingen om verantwoordelijkheid te tonen en initiatief te nemen omdat er vooral met vrijwilligers wordt gewerkt. Hebben zij niet een kleine organisatie nodig die hen daarbij ondersteunt?

Boonstra merkt op dat bij sport bijvoorbeeld wel de voorzieningen worden gesubsidieerd, maar niet de sport zelf. Dat zou bij muziek op dezelfde manier kunnen: biedt bijvoorbeeld De Binding aan. Kloosterboer merkt op dat de Rode Leeuw tegenwoordig de nieuwe Koog is. Westerkamp (tijdelijk aangeschoven bij deze discussie) oppert de mogelijkheid dat er vanuit de verenigingen lessen kunnen worden gegeven op de basisscholen.

Boonstra vindt dat de overheid zich niet met de uitvoering moet bemoeien. De verenigingen die Boonstra kent, hebben een ambitieniveau en zij zullen dat borgen. Hoejenbos zegt dat er een cultuurcoach is die kan helpen bij het vinden van samenhang tussen verenigingen. Boonstra denkt dat er te weinig prikkel is om dit te doen.

Lebbink merkt op dat als je verder niet faciliteert in de zin van het inbrengen van organisatiekracht, het afhankelijk blijft van wie wat oppakt. Van As vindt dat dit een voorwaarde moet zijn (samenwerking) die aan de zak geld verbonden is. Maar het is wel belangrijk de individuele leerlingen mee te nemen in dit verhaal. Wellicht iets regelen op het niveau van de Langedijker Pas? Boonstra merkt op te hopen dat er een marktmechanisme ontstaat op het moment dat de verenigingen belanghebbenden worden.

Van As vindt dat er een duidelijke koppeling moet komen tussen de dwang om samen te werken en het geld. Dat is het belang dat er achter zit. Wiersma vraagt naar de aandacht voor jongeren en popmuziek? Het faciliteren van ruimten vindt zij erg belangrijk. Lebbink merkt op dat er geld gestopt moet worden in de breedte van cultuureducatie. Na school zo dicht mogelijk bij de school mogelijkheden bieden (faciliteren) voor kinderen om met muziek bezig te zijn, met de verenigingen erbij. En wat verenigingen betreft: faciliteren! Ruimten en geld voor instrumenten en een podium. Daarnaast zou er organisatiekracht geregeld kunnen worden om de verbinding te zoeken. Geld moet de trigger zijn om de samenwerking op te zoeken.

Boonstra merkt op dat de basisschool als distributievorm gezien mag worden, het gaat om de doelgroep basisschool-jeugd, en deze doelgroep mag bereikt worden door de school als gebouw of als organisatie maar dat kan ook op alle andere manieren. Het woord "school" mag er af, wat Boonstra betref. Projecten kunnen bijvoorbeeld ook in De Binding plaatsvinden. Wiersma merkt op dat we muziekeducatie willen bieden op een plek die dichtbij de plek is waar mensen wonen. Boonstra zegt dat dat ook in Molengroet of in het winkelcentrum kan zijn. De doelgroep zijn de leerlingen van het basisonderwijs en dan zo vroeg mogelijk, het liefst direct na het zwemdiploma. Niet pas in groep 8, want dan is er meer kans op uitval. En wat Boonstra mist is de discussie over wat de verantwoordelijkheid is van de overheid. Dat zit meer in het hebben van een verenigingsleven en het zichtbaar maken van cultuur en een onderdeel daarvan is muziekeducatie.

Gezamenlijke terugkoppeling/conclusies

Westerkamp geeft de drie voorzitters het woord om een korte terugkoppeling te geven van de discussies die hebben plaatsgevonden over het onderwerp muziekeducatie.

Lebbink: Gesproken is over wie de gemeente zou moeten subsidiëren en dan met name de basisschool-jeugd, zo vroeg mogelijk na het zwemdiploma. Muziekeducatie kan onderdeel zijn van cultuureducatie binnenschools en daarna ook buitenschools, na- of tussenschools. We willen kinderen bereiken dichtbij waar ze wonen, zodat ze niet veel hoeven te reizen. Het gaat hierbij meer om "het water geven dan om het plantje". Na de schooltijd gaat het om het faciliteren van de vereniging, want die zorgt voor de zichtbaarheid, en dat is meteen de voorwaarde. Faciliteren zou kunnen in de vorm van ruimten om te oefenen en op te treden en in de vorm van instrumenten. We moeten verder een prikkel geven om samen te werken. Hiervoor kunnen wij gebruik maken van een deel van het geld dat vrijkomt bij de afbouw van de samenwerking met Cool. Verenigingen moeten dus belanghebbenden worden voor de geldstromen. Er is gesproken over geld, de Langedijker Pas. Toegankelijkheid is een issue. Onduidelijk is in hoeverre bijvoorbeeld ruimten in De Binding worden gebruikt, buiten Cool. Dit weten we niet. Het hoe en wat zijn erg met elkaar verbonden en moeilijk te scheiden. Er moet ook in organisatiekracht worden gefaciliteerd. In kleine en flexibele vorm. Er moet een vaste kern komen. Boonstra voegt toe dat het dilemma wat deze groep zag, was dat verenigingen nu heel verdeeld en heel solitair opereren en dat het voorwaarde is dat er gezamenlijkheid ontstaat. En het idee is ze te verleiden via het verstrekken van middelen om ze zo te dwingen samen te werken.

Beumer merkt op dat in deze groep de "hoe" en "wat" vragen erg door elkaar heen liepen. Er zijn keuzes gemaakt en vier voorwaarden vastgelegd.

1. Inspireren bij de kinderen die naar basisschool gaan, om AMV goed verankerd te krijgen. Beginnen bij de jeugd en eindigen bij verenigingen.
2. Toegankelijkheid.
3. Kwaliteit verankeren in alle programma's.
4. Zichtbaarheid.

Bij de "hoe" vraag is deze groep uitgekomen op een netwerkorganisatie met een aantal dilemma's die getackeld moet worden: hoe bedien je muziekverenigingen die leerlingen krijgen met dubbele contributie, het moet een netwerkorganisatie zijn die los van de gemeente opereert. Scholen mogen in het bestuur. En in dit nieuwe tijdperk worden ook degenen die individueel lessen willen volgen gefaciliteerd uit deze netwerkorganisatie. Deze moet bemenst worden door gekwalificeerde mensen. Maar als je de scholen mee wilt krijgen, dan moet het een onafhankelijke stichting zijn met mensen in bestuur met verschillende achtergronden. Een aanvulling van iemand uit de zaal: muziekverenigingen moeten participeren in deze stichting. Vanuit de zaal wordt nog een aanvulling gedaan, namelijk de suggestie na te denken over hoe breed de muziekeducatie gefaciliteerd moet worden.

Groet geeft aan dat deze groep zich goed kon vinden in het feit dat het jonge kind gestimuleerd moet worden kennis te maken met muziek als onderdeel van cultuureducatie op school en dat de gemeente hierin faciliteert. Ook is verzocht om kerndoelen die staan bij zichtbaarheid en presentatie op te nemen als criterium voor meetbaarheid. Een tip is om deze kerndoelen te bekijken. Ten aanzien van de scenario's is de reactie dat die zich richten op organisatie buiten onderwijs om, terwijl in de voorwaarden is besproken dat de basis ligt in het onderwijs. Lebbink noemt de opties musicatorium en het voucher-systeem. Wie weet kan dat een antwoord zijn. De vraag is of het onderzocht kan worden. Verder wordt het van belang geacht de kennis en kwaliteit van Cool niet weg te gooien.

Wie weet kan Cool helpen bij het maken van een aansluiting als het gaat om de vraag om flexibiliteit. Muziek moet breed aangeboden worden. Naschools muziekonderwijs moet laagdrempelig en betaalbaar zijn. Denk aan Langedijker Pas. Leeftijd: van kleuter tot en met voortgezet onderwijs.

Westerkamp vat kort samen. Het is duidelijk dat muziekeducatie op de basisscholen een belangrijk aspect is en dat daarbij een organisatie moet worden gecreëerd; een flexibele netwerkorganisatie. Hierbij zou een kleine kern moet zijn, die alles met elkaar verbindt. We richten ons vooral op het jonge kind en er moet een doorstroom zijn naar de verschillende verenigingen. Daar moeten de middelen op gericht zijn. Kennis van Cool moet daar waar mogelijk benut worden. Middelen beschikbaar stellen tot en met VO, maar anderen zeggen ook tot en met de basisschoolleeftijd en daarna komt er individuele verantwoordelijkheid.

Zwart merkt vanuit de zaal op dat hij het vreemd vindt dat er zoveel rekening is gehouden met de beperkte middelen, in de discussies. Dat was niet de opdracht. Dat is een andere discussie. Het gaat erom dat er een basis gelegd moet worden.

Lebbink krijgt de gelegenheid de avond af te sluiten met een paar korte zinnen: Wat bij iedereen doorklonk is de aandacht voor de eigen verantwoordelijkheid en de rol van de gemeente. Welke rol pak je als gemeente en hoe organiseer je dat? Er zijn heldere lijnen gezet. Dan kan de discussie gaan over tot hoever de gemeente kan gaan. Waar voelt de gemeente zich verantwoordelijk voor en vanaf welke leeftijd komt de verantwoordelijkheid vooral bij de ouders te liggen. Deze discussie zal in het veld gevoerd worden.

Westerkamp bedankt alle aanwezigen voor hun komst en hun bijdrage aan de discussies.